

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 142.

Eyvende Sæssion.

46de Møde.

Mandagen den 4de Febr.

(Fortfat.)

Tscherning (fortf.): Naar den enkelte Minister vilde sætte sin Ansvarlighed paa Spil, saa skulde altsaa derved, efter denne almindelige Betragtningssmaade, det hele Ministerium være gjort uansvarligt, men det kan man ikke være tjent med; en Betragtningssmaade af den Art tør ikke gjøre sig gjældende. Det er ganske vist, at den Minister, som handler, efterat Sagen har faaet denne Stilling, staaer ikke med den samme Ansvarlighed som den, der oprindeligt har skaffet en saadan kongelig Ordre tilveie, og det kan ogsaa gjerne være muligt, at deres fælles Ansvarlighed egentlig dreier sig om dette Hovedspørgsmaal, og at det andet Spørgsmaal er et underordnet; men intet Ministerium kan skyde Skylden fra sig over paa den Enkelte og sige, at Ministeriet i dets Hæglighed ikke er ansvarligt, naar der fra de enkelte Ministres Side bliver fremkaldt Handlinger, som i og for sig selv kun kunde blive lovlige, hvis den oprindelige som ulovlig betragtede Handling havde været lovlig. Jeg troer ikke, at et Ministerium kan frigjøre sig paa den Maade, og denne Betragtning af Forholdet maa Folkethinget stærkt holde paa, thi ellers er den hele Bevillingsmyndighed og den Indflydelse, denne skal have paa Regjeringen, i sig selv kun for Lidet at regne.

Indenrigsministeren: Disse sidste Uttringer skulle heller ikke foranledige mig til at gaae videre ind paa Sagen, men blot til

firingentere at betegne det Forhold, jeg omtalte; det var ikke det almindelige Spørgsmaal, om den ene Minister kunde skyde Skylden paa den anden, men det var det Tilfælde, hvor den ene Minister havde at gjøre med en Biting, mens Hovedsagen hørte under den Minister, der oprindeligt havde erhvervet Ordren. Saaledes er jo navnlig Indquarteringen underordnet under de militaire Forhold. Det var dette Forhold, jeg omtalte, og intet Andet. Jeg skal, som sagt, ikke forfølge Sagen videre; men jeg har paa ingen Maade villet vedkjende mig, at jeg skulde være fremkommen med den Sætning, at den ene Minister kunde skyde sig ind under den anden.

Tiemroth: Ja, jeg troer, at det, som den høitærede Minister nu har sagt, aldeles klarer Spørgsmaalet, og at det, som den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) er fremkommen med, er noget ganske Andet, som han selv har opstillet; men det er meget let at opstille Noget og siden slaae det ihjel. Det, jeg antydede, var kun, at det er aldeles factisk umuligt, at Alt saaledes kan standse, fordi en Embedsmand, om han ogsaa er Minister, vil standse Noget, som er besluttet af hele Statsraadet, og hvorfor der er kongelig Resolution; der maa være en Grundse. Det, som Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) og Ribe Amts 2den Valgfreds (H. Hage) i Almindelighed have udtalt, kan være meget rigtigt — det skal jeg med stor Fornøielse indrømme —, men det, den ærede Minister har udtalt, var ogsaa rigtigt, og jeg mener i det Hele, at det slet ikke kan nytte her at discutere dette Spørgsmaal, da Rigsretten vil have at afgjøre det.